

[Aage Fogh.]

med landbrugets organisationer, hvis landbrugets organisationer ønsker det, fordi jeg anser det for at være overordentlig vigtigt, at vi i den periode, forhandlingerne står på, har ro på hjemmemarkedet og har det på et rimeligt grundlag.

Der er en oplysning, jeg stadig savner fra det ærede medlem hr. Per Federspiel, eller hvem der nu vil give den. Jeg tænker på spørgsmålet om, hvad der sker med hensyn til behandlingen af problemet „mindstepriser“ under Romtraktaten. Jeg har søgt at finde ud af, hvordan reglen vil blive brugt, men jeg har ikke fundet det nogen steder, heller ikke blandt dem, der arbejder med den derude direkte. Det er måske, fordi der ikke er truffet nogen beslutning, men hvis det ligger sådan, at der endnu ikke er truffet beslutning på det område, er der her en yderligere betænkelighed ved pr. omgående at indmelde Danmark i de seks.

Så vil jeg gerne gøre et par bemærkninger i tilknytning til noget, der blev sagt i går. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Niels Eriksen, der talte om landbrugets vilkår i relation til vilkårene i de andre europæiske lande. Der er én ting, jeg tror vi skal være opmærksomme på her, og det er, at i næsten alle andre europæiske lande er landbruget meget dårligt økonomisk stillet, sådan at det i virkeligheden er inde under sociale foranstaltninger praktisk talt alle vegne.

I den lille udmærkede bog „De europæiske markedsplaner“ er der på side 300 en interessant tabel, som jeg gerne vil bede om tilladelse til at referere ganske kort. Der er kun 2 lande i Europa, hvis landbefolkning har en procentvis lige så stor del af indkomsten, som den udgør procenter af befolkningen. Det er Danmark, hvor landbefolkningen udgør 20 pct. og tjener 20 pct. af nationalindkomsten, og England, hvor tallene er 5-5. I alle de andre lande ligger indkomsten for landbefolkningen nede på det halve af det, deres antal betinger. Det

betyder efter min vurdering, at i alle Romtraktatlandene, hvis landbefolkning praktisk talt kun får halvdelen af det, de burde have, vil der, hvis man gør forsøg på at rejse disse erhverv, melde sig en voldsom stigning i produktionen, så der ikke bliver megen plads til Danmark, hvis vi er bundet dér. Vi har ikke store chancer med hensyn til øgelse af produktionen i forhold til de andre; det tror jeg man skal være opmærksom på.

Jeg slutter altså mit indlæg i disse forhandlinger med at understrege, at vi fra radikal side ønsker, at man fortsætter forhandlingerne, og at man gør det på så bredt et grundlag som muligt for at finde frem til det standpunkt, hvorom der kan samles mindst 150 stemmer i denne sal. Al anden diskussion tjener efter mit skøn ikke fornuftige interesser.

Niels Andersen: Det ærede medlem hr. Per Federspiel mener, at den tid nu er omme, hvor man skal tale om den åbne dørs politik. Man skal gå ind ad døren og se, hvad der er derindenfor, man skal leje sig ind i den lejlighed, der er inden for den åbne dør. Hvad der vil ske, hvis man gør noget sådant, fremgår for så vidt af de udtalelser, der i dag er fremsat af den højtærede udenrigsminister: at det er overvejende sandsynligt, at vi kan komme ind ad denne åbne dør, men at denne dør så også vil smække i, sådan at vi ikke kan komme ud igen.

De problemer, der foreligger vedrørende Danmarks tilslutning til et større markedsområde, må man se i det perspektiv, at vi naturligvis ønsker den tilslutning, som giver de mindst mulige omkostningsforøgelser, som giver den mest gunstige udgangsposition for Danmark som helhed. Det er jo slået fast i dag, hvad en stigning af omkostningsniveauet vil betyde. Det vil betyde, at kornprisen stiger, at levnedsmiddelpriserne stiger, at lønniveauet stiger, og at vi får væsentlige toldforhøjelser, f. eks. en biltold på 28 pct. og en told på traktorer på 16 pct.